

Sygn. akt IV KKN 365/97

## **P O S T A N O W I E N I E**

Dnia 15 listopada 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie – Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN Lidia Misiurkiewicz

Sędziowie: SN Ewa Gaberle

SN Antoni Kapłon (sprawozdawca)

Protokolant: Elżbieta Brejniak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Krzysztofa Parchimowicza

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2001 r.

sprawy **J. T.**

skazanego z art. 200 § 1 d.kk, 265 § 1 d.kk w zw. z art. 10 § 2 d.kk i 58 d.kk,

18 § 1 d.kk w zw. z art. 265 § 1 d.kk i 58 d.kk

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę J. T.

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w P.

z dnia 11 kwietnia 1997 r., sygn. II Ka [...]

zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 29 listopada 1996 r., sygn. II K [...]

**oddala kasację, a kosztami sądowymi postępowania  
kasacyjnego obciąża skazanego J. T.**

## U Z A S A D N I E N I E

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 29 listopada 1996 r., sygn. II K [...], J. T. został uznany za winnego tego, że

„I. w okresie od dnia 21 listopada 1994 r. do końca stycznia 1995 r. w P., pełniąc funkcję kierownika Działu Eksploatacji, działając w warunkach przestępstwa ciągłego zagarnął mienie społeczne w łącznej kwocie nie mniejszej niż 1.134 złote na szkodę M., a mianowicie:

- a) za kursy autobusów na trasie P.-M. odbyte w dniach 21 listopada, 26 listopada, 27 listopada, 1 grudnia i 2 grudnia 1994 r. kwotę 460 złotych,
- b) z tytułu wynajmu B. Z. autobusu zakładowego w dniu 20 stycznia 1995 r. na trasie P.-L.-P. kwotę 450 złotych,
- c) podrabiając delegację służbową z dnia 5 stycznia 1995 r., poprzez wpisanie fikcyjnych kosztów zakupu biletów, niezgodnych z rzeczywistością godzin dojazdów z przyjazdów, a następnie przedkładając ją jako autentyczną w kasie zakładu – kwotę 104 złote,
- d) podejmując samodzielną decyzję o wykorzystaniu autobusu zakładowego do przejazdu służbowego na Ukrainę w dniu 5 stycznia 1995 r., oraz przeznaczeniu uzyskanych z przejazdu pasażerów pieniędzy na zakup prezentów – kwotę 120 złotych,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 200 § 1 d.kk, 265 § 1 d.kk w zw. z art. 200 § 1 d.kk i w zw. z art. 10 § 2 d.kk i 58 d.kk;

II. w okresie od miesiąca lutego 1994 r. do 12 maja 1995 r. w P. oraz B. woj. [...], działając w warunkach przestępstwa ciągłego nakłaniał inne osoby do popełnienia przestępstwa, a mianowicie:

- e) pełniąc funkcję kierownika Działu Eksploatacji M. polecił podległemu mu służbowo kierowcy J. M. podrobienie karty drogowej nr [...]3 poprzez zaniżenie ilości przejechanych kilometrów o 414 podczas wycieczki do Z. odbytej w okresie od 7-10 lutego 1995 r. oraz wpisanie dwóch fikcyjnych kursów do L. na kartach [...]4 i [...]5
  - f) zaniżenie liczby przejechanych kilometrów o 699 w kartach drogowych z dnia 24 lipca i 25 lipca 1994 r. o numerach [...]9 i [...]10 podczas wycieczki do Włoch,
  - g) podległemu mu kierowcy A. S. polecił podrobienie karty drogowej nr [...]6 z dnia 5 stycznia 1995 r. poprzez wpisanie nieprawdziwej treści, iż autobus M[...] odbył kurs zastępczy za A. [...],
  - h) chcąc aby kierowca H. G. złożył nieprawdziwe oświadczenie przedłożone uprzednio w dniu 9 maja 1995 r., dotyczące kursu z dnia 17 stycznia 1995 r. na trasie P.-L.-P. w dniu 12 maja 1995 r. w B., wręczył mu napisane własnoręcznie oświadczenie niezgodne z prawdą.
- tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 d.kk w zw. z art. 265 § 1 d.kk i 58 kk
- III. w dniu 9 listopada 1994 r. w P. w [...] „L.”, polecając wystawienie faktur na zakup mebli do M[...] o nr 1/[...] i 2/v, obciążających zapłatą o łącznej kwocie 1.404 zł [...] „T.” z siedzibą w M., wyłudził poświadczenie nieprawdy,
- tj. popełnienia przestępstw z art. 267 § 1 d.kk”
- i za powyższe skazany na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby dwóch lat, zobowiązany do naprawienia szkody, a nadto za czyn opisany w pkt. I skazany na karę dodatkową zakazu zajmowania stanowisk związanych z materialną odpowiedzialnością na okres 2 lat oraz na grzywnę w kwocie 1000 złotych.

Sąd Wojewódzki w P., po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji obrońcy J. T., wyrokiem z dnia 11 kwietnia 1997 r., sygn. II Ka [...], zmienił częściowo zaskarżony wyrok w ten sposób, że co do czynu opisanego w pkt. I lit. a,b,c przyjął, iż oskarżony zagarnął kwotę łączną 1.014 złotych i za ten czyn wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności i 1000 zł grzywny oraz zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w kwocie 1.014 złotych, a nadto uniewinnił J. T. od popełnienia przestępstwa z art. 267 § 1 kk, opisanego w pkt. IV, zaś w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Ten z kolei wyrok zaskarżył kasacją obrońca J. T. zarzucając „rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 155 § 1 i 3 d.kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego (pismo procesowe zawierające wniosek – k. 2051 akt sprawy) o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka E. T.,
- art. 338 § 1 d.kpk przez odczytanie na rozprawie protokołów przesłuchania świadków z postępowania przygotowawczego, pomimo, iż dotyczyły one okoliczności o doniosłym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy,
- art. 406 § 2 d.kpk poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku motywacji, dlaczego zarzuty zgłoszone w środku odwoławczym złożonym przez obrońcę Sąd uznał za niezasadne.

W konkluzji skarżący wniósł „o uchylenie wyroku Sądu Wojewódzkiego w P. z dnia 11 kwietnia 1997 r. i częściowo zmienionego nim wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 29 listopada 1996 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji”.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Wojewódzki w P. wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Żaden z postawionych przez autora kasacji zarzutów nie jest zasadny i jako taki nie może być uwzględniony.

Co do zarzutu rażącej obrazy art. 155 § 1 i 3 d.kpk, to zasadną zdaje się konstatacja (vide protokół rozprawy głównej – k. 2087 akt – odwrót), iż odczytano wniosek dowodowy J. T. złożony na piśmie (k. 2051 akt sprawy), po czym tenże oskarżony podtrzymał swój wniosek, wszakże tylko w zakresie dokumentów. Po wysłuchaniu stron, sąd pierwszej instancji tak zmodyfikowany wniosek uwzględnił.

Pogląd autora kasacji, iż sąd dopuścił dowód z przesłuchania jako świadka E. T., a następnie (nie wiadomo zresztą z jakiego powodu) dowodu tego nie przeprowadził, tym samym dopuszczając się wskazanej wyżej obrazy prawa procesowego jest nieporozumieniem.

Na marginesie jedynie zauważyć wypada, iż pisemny wniosek o przesłuchanie wskazanego wyżej świadka i tak nie spełniał warunków przewidzianych w art. 154 § 1 d.kpk, nie wskazując na jaką okoliczność (okoliczności) świadek ten miałby zeznawać i jako taki i tak nie mógłby zostać uwzględniony.

Następny postawiony w kasacji zarzut rażącego naruszenia art. 338 § 1 d.kpk także nie jest trafny. Nie ulega wątpliwości, iż zgoda stron w sytuacji procesowej statuowanej tymże przepisem nie jest warunkiem wystarczającym do jego zastosowania.

W szczególności odczytane zeznania nie mogą pozostawać w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego (oskarżonych), a treść tych zeznań nie może dotyczyć okoliczności o podstawowym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy.

*In concreto* wszakże rzecz dotyczy się trzech świadków. I tak B. B. (k. 108-110, 700-701 akt sprawy) jako tzw. rewident kontrolował głównie dokumenty,

przy czym brak w wywiedzionych przez niego wnioskach bezpośredniego odniesienia do wyjaśnień oskarżonego.

W. B. (k. 695 akt sprawy) zeznał na temat przesmarowania napędu licznika kilometrów w autobusie, natomiast świadek A. K. (k. 696 akt sprawy) złożył zeznania, iż jako ksiądz organizował wycieczkę dla dzieci, także z ubogich rodzin do K., W. i Z..

Oskarżony J. T. w swoich wyjaśnieniach do tych zeznań nie odnosił się, bądź potwierdzał je w całości (jak w przypadku zeznań świadka K.).

Jak zatem z powyższego wynika i ten zarzut kasacji jawi się jako bezzasadny.

Co się tyczy ostatniego postawionego w kasacji zarzutu, a to rażącej obrazy art. 406 § 2 d.kpk, to i on nie zasługuje na akceptację.

Sąd odwoławczy bowiem odniósł się do zarzutów apelacji i swoje stanowisko w sposób poprawny uzasadnił.

Można wprawdzie zauważyć, iż brak jest w motywach wyroku sądu odwoławczego wyraźnego odniesienia do postawionego w apelacji zarzutu obrazy art. 155 § 3 d.kpk, ale, po pierwsze autor kasacji w jej uzasadnieniu tej akurat kwestii przy tym zarzucie kasacyjnym nie podnosi.

Po wtóre, zważywszy na wyżej przedstawione wywody dotyczące się pierwszego zarzutu sformułowanego w kasacji, konstatując przy tym ogólną akceptację przez sąd odwoławczy sposobu procedowania Sądu pierwszej instancji, nie sposób jest dostrzec rażącego naruszenia prawa procesowego, jak chciałby to widzieć skarżący.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Przewodniczący: SSN (Lidia Misiurkiewicz)

Sędziowie: SSN (Ewa Gaberle)

SSN (Antoni Kapłon)

aw  
f/ak